

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov om Bestyrelsen af Statens under de civile Ministerier hørende Bygningsvæsen.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1256; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1807 ff.)

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (S. Sørensen): Det Lovforslag, som vi have til Behandling her i Dag, er jo det ærede Ting velbekendt. Der har i længere Tid været Tale om, at man skulde have en anden Ordning af Statens Tilsyn med og i det hele taget Bestyrelse af de under de civile Ministerier hørende Bygninger. Hidtil har der været 5 Inspektorater, og hver Bygningsinspektør har haft sit Inspektorat at tilse og oppebar derfor et Honorar, som man kaldte 3 pCt.-Arkitekthonoraret. Dette Forhold har gentagne Gange været underkastet en Kritik, som til de forskellige Tider kan have været mere eller mindre berettiget, særlig fra Finansudvalgets Side, hvor Bevillingerne overvejes, og hvorfra de foreslaas til Vedtagelse her i Tinget. Ogsaa i selve Ministeriet har der undertiden — allerede for flere Aar siden — været ytret Ønske om at faa en anden Ordning af dette Forhold.

I forrige Rigsdagssamling fremlagde den daværende Minister for offentlige Arbejder et Forslag, som gik ud paa at ordne det omtalte Forhold. Forslaget var bygget over det Hovedprincip, at Staten skulde have en Mand, som særlig kunde være Statens vaagne Øje ved Tilsynet med alle Bygninger og ved Udførelsen af de Arbejder, som maatte være nødvendige, enten det nu var Nybygninger, Tilbygninger

eller kun Reparationer ved de under Statens Tilsyn værende Bygninger. Dernæst skulde Inspektoraterne ophæves, der skulde ingen Bygningsinspektører være, og dermed faldt selvfølgelig 3 pCt.-Honoraret bort af sig selv. Dette Lovforslag kom til første Behandling og blev kritiseret fra forskellige Sider. Man mente særlig, det vilde være umuligt for den vedkommende at overkomme det store Arbejde, som man her vilde lægge paa en enkelt Mand, og at det vilde være aldeles nødvendigt at have en meget dygtig Arkitekt til at tilse de historisk og arkitektonisk værdifulde Bygninger, som Staten ejer. Samtidig blev det ogsaa fremhævet, at denne ene Mand let vilde have sin egen Mening om Bygningsvæsen, og han vilde da let komme til ligesom at danne Skole paa Arkitekturens Omraade, idet han stadig vilde søge at sætte sit bestemte Præg paa alle de Bygninger, som faldt ind under hans Tilsyn.

Udvalget delte sig i et Flertal og flere Mindretal. Flertallet mente, at man, hvad der ogsaa havde været Ministerens Hensigt, kunde prøve dette Lovforslag og betragte det nærmest som et Slags Forsøg; derefter kunde man saa, naar der var gaaet nogle Aar, og man havde indhøstet nogle Erfaringer, se, hvad der vilde være at rette derved. Mindretallene stillede Ændringsforslag, som gik i Retning af den Kritik, som jeg her ganske løseligt har nævnt. Man valgte Ordfører og afgav en ret udførlig Betænkning, hvortil der er henvist i den nu afgivne Betænkning, og som altsaa indeholdt baade en Flertalsindstilling og de enkelte Mindretalsindstillinger. Betænkningen fremkom imidlertid først den 20. Maj f. A., altsaa paa et saa sent Tidspunkt, at Lovforslaget ikke naaede at komme frem til anden Behandling.

Nu er det meget naturligt, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder, der forrige Aar var Udvalgets Ordfører, ogsaa i Aar har fremlagt Forslaget netop i den Skikkelse, hvori det var forelagt af hans Formand, og saaledes som det var behandlet af Udvalget forrige Aar. Da Udvalget i Aar traadte sammen og begyndte sit Arbejde, havde det altsaa til Vejledning to Førstebehandlinger, der laa ret nær i Tid, og en udførlig Betænkning, skreven og afgiven netop af den Mand, som i Øjeblikket er Minister for offentlige Arbejder. Det blev under Udvalgsarbejdet snart klart, at der hos de enkelte Udvalgsmedlemmer, ligegyldigt hvilken Partigruppe de tilhørte, var god Villie til at yde deres Medvirken og Bistand til, at man i Aar kunde faa